

YTRING

Tel 77 62 35 52 - E-post: leser@nordlys.no

Jeg er redd enden på visa blir at vi her i Tromsø får et gigantisk prosjekt uten økonomisk bærekraft, regissert av fotballedere med grenseløse sportslige ambisjoner.

Storstua – økonomisk tryllekunst?

Av Bernt Arne Bertheussen, førstelektor, Handelshøgskolen/UiT

Når man ønsker seg noe svært intet, men selv mangler penger til å realisere begjæret sitt, kan man bli fristet til å plukke fram tryllestaven.

Norske fotballklubber har tyve års erfaring med økonomiske tryllerier, Tromsø Idrettslag intet unntak. Stadig nye triks kommer på repertoaret, hør bare her.

Blir TILs husleie uendret?

TIL betaler ti millioner i årlig leie på Alfheim. Husleia til klubben vil ikke bli særlig større i den nye Storstua.

I rapporten til Interimsstyret (som for øvrig er rik på bokstaver, men skrinn på tall) står det å lese at samlede leieinntekter på stadionanlegget vil bli 16 millioner i året, men i denne summen er det også tatt med inntekter fra konserter, messer og utstillinger. Trekker vi fra disse, sitter vi kanskje igjen med ti millioner i husleie – det samme som betales i dag på Alfheim.

Her skal altså klubben kunne flytte til en ny stadion som kan ta imot mange flere tilskuere og tilby mye bedre komfort, også for spillerne, uten at husleia skal øke. Dette er som å flytte fra en kald, mørk og trang kjellerhybel til en splitter ny romslig og topp utstyrt penthouseleilighet til samme leie. Helt utrolig, men det kan bli sant!

Skal merinntektene tilfalle klubben?

En innendørs fotballbane vil gi flere tilskuere på kamp og dermed større inntekter. Det budsjetteres med 7000 tilskuere i snitt. Dette vil gi merinntekt på cirka ti millioner kr per sesong i forhold til dagens tilskuerall på Alfheim.

Basert på TIL-ledelsens økonomiske argumenter for å bygge en fotballhall, kan vi anta at klubben anser merinntektene som sine. Et arenabytte vil altså ikke føre til økte kostnader for klubben, bare større

STORSTUE: Gunnar Wilhelmsen og Herman Kristoffersen i passiar etter presentasjonen nylig av Storstua for tromsøregionen. Har de plukket fram tryllestaven?

Foto: Vidar Dons Lindrupsen

inntekter. Dette er økonomisk magi.

Kostnadene skal bæres av noen andre, de blir altså kollektivisert. Inntektene derimot, skal tas hånd om av klubben, de blir derfor privatiset.

For å lokke flere på kamp må det imidlertid investeres, til sammen ett tusen til hundre millioner kroner! Hallen skal ikke bare romme fotball. Men siden dette først og fremst er en fotballhall, kan vi grovt si at to tredeler av investeringa går til dette formålet, altså 800 millioner. Forærer vi hele RDA-gaven til fotballen, gjenstår fortsatt 600 millioner.

Noen skal altså investere 600 millioner for at TIL skal kunne tjene ti millioner ekstra i året. Disse ekstramillionene vil komme godt

med i klubbens regnskaper siden det årlige underskuddet på tyve millioner nå vil kunne bli halvert.

Hjem skal ta regninga?

Også høstens TIL-emisjon vil gå med til å dekke underskuddet. Klubben har derfor ikke penger å satse selv i den nye hallen, de er fullstendig avhengige av hjelp fra andre. Disse andre bør være utstyrt med helt spesielle økonomiske egenskaper. For det første kan de ikke kreve avkastning på investeringa si, og for det andre må de ha ryggrad til å kunne dekke underskuddene som sannsynligvis vil følge i Storstuas kjølevann.

Lettest å lure er vel kommunen? De behøver i første omgang bare å gi fra seg ei søppelfylling, altså ingen kroner ut av kommunekassa.

Men dette er et trikseargument, det inneholder også Interimsstyret, og de verdsetter derfor tomta til hundre millioner. Andre antyder at tomta kan være verdt mye mer enn dette.

Dersom kommunen selger tomta i det frie markedet i stedet for å gi den bort til Storstua, fås inn kontanter som ganske sikkert kan brukes til mange gode formål – for eksempel nedbetaling av gjeld. Kommunens virkelige bidrag er derfor den inntekten de alternativt får glipp av om de lar seg forføre til å delta i storstueprosjektet.

Bare et steinkast unna Storstua ligger Troms Kraft. Der banker det et varmt hjerte for klubben vår. Kanskje kan TK kjøpe stadionnauget for fem millioner i året? Sannsynligvis kommer også Rødbanken til å bidra betydelig, ingenting å si

på ambisjonene der heller. Men alltid best for innbyggerne i byen vår ville det være om det dukket opp noen utenfra som ville eie og drive Storstua. Tør vi håpe på en hvit svane fra Bergen?

Må mannen i gata betale gildet?

Jeg er imidlertid redd for at enden på visa skal bli at vi her i Tromsø skal få et gigantisk prosjekt uten økonomisk bærekraft, regissert av fotballedere med grenseløse sportslige ambisjoner.

Til syvende og sist er det mest sannsynlig at det er vi som bor her som må betale prisen på en eller annen måte, fordi trylling – det er egentlig bare juks det.

Et varske til foreldre, skole og samfunn

Av Hege Wanner, Tromsø

Da jeg kjørte hjem fra arbeid her en dag, opplevde jeg noe jeg gjerne skulle vært foruten – men som jeg håper det kanskje kan komme noe godt ut av gjennom dette innlegget.

Jeg kjørte sakte inn i boligområdet der jeg bor på Fagereng, da jeg i sidesynet så en tilsynelatende kjekk liten pjokk heve hånden i en bevegelse mot meg. Han kunne vel gått i 6. klasse eller deromkring, og var nok på vei hjem fra Fagereng skole.

Med hevede øyenbryn registrerte jeg at han rolig stirret meg inn i øynene, og formet hånden sin til en

pistol, siktet og trakk av. Straks jeg kunne konstatere at jeg ikke var rammet på noe annet vis enn av et slags trist sjokk, stoppet jeg bilen, rullet ned vinduet og ville vite hva gutten i alle dager mente med å gjøre noe sånt.

«Skytteren» var ikke lenger like kald og rolig, og hevdet hardnakket at han holdt på med «Ingening!». Jeg skjønte at dette nok kom til å bli en slik samtale hvor man snakker til – og ikke med, så jeg lekset kort opp for han hvordan jeg hadde oppfattet «skyteepisoden», og at slike kunne man rett og slett ikke gjøre.

I tiden etter tenkte jeg en del på denne episoden, og på hvorvidt det er slik at vi har kommet dit hen at små gutter helt nede i tiårsalderen har fått opphevnet sitt virkelighetskille og lever i en slags konstant gatekrig, hvor det skal være helt greit å «skyte» ned folk i tide og ute. Det konseptet om å drepe er redusert til et spørsmål om hvor mange poeng man kan få i et data-spill. Jeg er nemlig ikke et sekund i tvil om at denne gutten har hentet sin inspirasjon fra voldelige data-spill eller filmer.

Da jeg kom hjem, søkte jeg på nettet etter sammenheng mellom

voldelige data-spill spilt av barn og unge, og utøvelse av vold i virkeligheten. Selv om jeg jo har fått med meg at forskning viser at det er en slik sammenheng, ble jeg likevel sjokkert over treffene jeg fikk. «Økt aggressivitet, økt voldelighet, uro, mangel på konsentrasjon, harmer oftere i slåsskamper, blir asosiale», var bare noe av det jeg fikk opp. At hjernehjernene kunne skades, var jeg ikke klar over.

Og flere tragiske nyheter knyttet til video-spill bruk dukket ubønnhørlig opp på skjermen min, blant annet en skrekkelig hendelse der to unge gutter drepte en sju år gammel jente de satt barnevakt for, etter inspirasjon hentet fra «Mortal Kombat».

Dette innlegget henvender seg først og fremst til foreldre, men også til skole og samfunnet generelt. Det er ment som et varske og en oppfordring om å tenke nøyde gjennom hva slags inntrykk og stimuli man lar barna få. For det preger dem, det er vel denne episoden et bevis på. Ta en skikklig prat med dem – om hva det faktisk betyr å ta et liv. I virkeligheten...